

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
20. ROČNÍK - LISTOPAD 2022 - ČÍSLO 220

FARNÍČEK

Na „Dušičky“ vzpomínejme....

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

do měsíce listopadu jsme vstoupili dvěma liturgickými „silnými“ dny: Slavností všech svatých – kteří jsou našimi vzory, přímluvci, pomocníky, ochránci – jsou ve službě nám, a vzpomínkou na všechny věrné zemřelé, jimž jsme skrze Ježíše Krista my ve službě, pomoci jim.

Diecézně, farnostně také máme před sebou dvě důležité události:

Konferenci o evangelizaci v Olomouci v pátek 11. a v sobotu 12. 11. Bylo by vhodné, abychom se my „zaangažovali“ ve farní pastoraci aspoň jeden den zúčastnili.

Budou tam přednášet úžasné osobnosti naší církve (viz plakátek). A potom ve farnosti v pátek 25. 11. v 19⁰⁰ duchovní úvaha a večer chval, chválové skupiny z Litovle.

V našem kostele by nás mělo (mohlo) být mnohem více než v Olomouci.

A to nejdůležitější má rozměr celocírkevní. V neděli 20. 11. Slavností Ježíše Krista Krále završíme liturgický rok 2022 s vděčností Bohu za vše, co jsme od něho v celém roce přijali. A v neděli 27. 11. o první neděli adventní vstoupíme s velkým očekáváním všech dober od našeho velkorysého Otce skrze Ježíše Krista a jeho církve do nového liturgického roku.

Vytvořme v našem srdci, probuzením touhy, co největší prostor pro jeho dary pro nás i pro lidi kolem nás! A přečtete si k tomu také úvahy ve Farníčku.

A to poslední, co máme před sebou, se týká jen naší farnosti. Dnes jste dostali lístky k návrhu kandidátů do nové pastorační rady naší farnosti. Prosím, abyste si znovu přečetli v minulém čísle Farníčku vše, co se týká výběru a volby nových členů pastorační rady farnosti. Pokuste se po přečtení a modlitbě napsat osm osob, které dle vašeho poznání splňují to, co je napsáno ve Stanovách pastoračních rad olomoucké arcidiecéze. Během týdne, ale hlavně v neděli 13. 11., je vložte do urny k volbám na stolečku pod kůrem. Další neděli 20. 11. dostanete volební lístky s osmi kandidáty, z nichž do příští neděle vyberete čtyři osoby. Ti, kteří dostanou od vás nejvíce hlasů, budou volenými členy, další čtyři dle svého uvážení vybere farář a další neděli budou oznámeni. Vše bude každou neděli v ohláškách znovu oznamováno. Děkujeme vám za vaši účast v tomto procesu.

Všem vám do celého měsíce listopadu vyprošuji Boží pomoc a ochranu - otec Josef.

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH 1. LISTOPADU

Spěchejme k bratřím, kteří nás očekávají

K čemu je svatým naše chvála, k čemu je jim naše oslavování, k čemu i tento dnešní svátek? Co znamenají pozemské pocty pro ty, jimž podle spolehlivého Synova příslibu prokazuje poctu nebeský Otec? Co pro ně znamená, že je velebíme? Svatí nepotřebují, abychom je uctívali, a naše zbožná oddanost jim nepřináší žádný zisk. Je jasné, že to není důležité pro ně, ale pro nás, když s úctou slavíme jejich památku.

Přiznávám se, že při vzpomínce na ně pociťuji, jak se ve mně probouzí mocná touha.

Především v nás památka svatých vzbuzuje nebo posiluje **touhu patřit do jejich společnosti**, která je pro nás tak žádoucí, a stát se spoluobčany a společníky blažených duchů, připojit se k shromáždění patriarchů, k zástupům proroků, radě apoštolů, velikému množství mučedníků, sdružení vyznavačů, sborům panen, být pohromadě a radovat se ve společenství všech svatých. Očekává nás obec prvorozených křesťanů, a my o to nedbáme; touží po nás svatí, a my si toho nevážíme; čekají na nás spravedliví, a my na to nehledíme.

Vzchopme se už konečně, bratři, povstaňme s Kristem, **usilujme o to, co pochází shůry, a myslíme na to. Vzhlížejme s touhou k těm, kteří touží po nás**, spěchejme k těm, kteří nás očekávají, předložme přání svého srdce těm, kteří nás vyhlížejí. Přejme si nejen být ve společnosti svatých, ale mít i účast na jejich štěstí, a toužíme-li po jejich přítomnosti, ucházejme se velmi horlivě také o to, abychom měli účast na jejich slávě. V této ctižádosti není nic zhoubného a vroucí touha po takové slávě není nic nebezpečného.

A druhá touha, která nás naplňuje při slavení památky svatých, směřuje k tomu, aby se i nám ukázal Kristus, náš život, tak jako se ukázal jim, a abychom se také my s ním ukázali ve slávě. Neboť zatím se nám Kristus, naše hlava, nepředstavuje tak, jak je nyní, ale máme ho před očima v té podobě, jakým se pro nás stal: ne s korunou slávy, ale ověnčený trním našich hříchů. Bylo by hanbou stát se zhýčkaným údem, když patříme k hlavě, korunované trním; zatím není žádný purpur ke cti, ale spíše na posměch.

Až Kristus přijde, už se nebude zvěstovat jeho smrt, abychom věděli, že i my jsme už mrtví a že náš život je skrytý s ním. **Tehdy se ukáže oslavená hlava a s ní budou zářit oslavené údy, neboť on přemění naše ubohé tělo, aby to odpovídalo slávě, kterou má hlava, to jest on sám.**

Po této slávě tedy bezpečně dychtíme s celou ctižádostí. Abychom směli v tuto slávu doufat a ucházet se o tak velkou blaženost, k tomu je ovšem třeba velice toužit také po pomoci svatých, aby nám bylo dáno na jejich přímluvu, čeho nemůžeme sami dosáhnout.

Z kázání svatého Bernarda, opata

Všemohoucí, věčný Bože, tvoji svatí jsou pro nás příkladem a pomáhají nám na cestě k tobě; při dnešní slavnosti si je všechny společně připomínáme a ve společenství s nimi tě prosíme: vyslyš nás a pro jejich zásluhy nám dávej všechno, co potřebujeme k jejich následování. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

ÚVAHA DUŠIČKOVÁ

Prožili jsme dušičkový víkend ... na hřbitovech i při bohoslužbách. Je tedy užitečné ohlédnout se zpět. Uvědomujeme si, že vzpomínka na všechny naše zemřelé je vedle Vánoc největším společně prožívaným dnem, který věřící i nevěřící spolu „slaví“. Víme dobře, že mnozí, kteří se aktivně účastní těchto dnů, nejsou věřící a nemají náboženské motivy k účasti. Je ale pěkné, že společně slavíme Vánoce, počátek spásy, kdy se Slovo stalo tělem a začalo přebývat mezi námi (srov. J, 1,14). Druhý takový společný den je památka zemřelých. Smrt nás tu všechny spojuje přes rozdíly názorů na smrt a na život po ní. Sjednocují nás i vnější projevy účasti: ozdoby hrobů. Rozsvěcování světla. Hroby spojují lidi, rodiny a příbuzní se u nich scházejí, případně spolu posedí a zavzpomínají.

Je velmi důležité, abychom si i my křesťané jasně uvědomili, že tento den je i vyznáním našeho společenství generací tady na zemi, jak to prožívají lidé ve vzpomínkách na své zemřelé předky, ale že je především zřetelným vyznáním víry ve vzkříšení, v život překračující hrob, ve společenství za hrobem.

Když jsem četl poslední 44. číslo Katolického týdeníku z roku 2008 s „dušičkovou“ přílohou, byl jsem překvapen, že se tam tato myšlenka víry ve zmrtvýchvstání, v život věčný téměř neobjevila. Čekal jsem odborný duchovní článek o zmrtvýchvstání, o posmrtném životě. Jen vnější popis toho, jak věřící lidé chodí na hroby, že pokládají na hroby květiny, rozsvěcují svíce, ale vysvětlení, zamyšlení nad tím „proč“, jsem tam bohužel nenašel. A lidé smysl těchto gest a znamení často neznají. Jinak by hroby nezavalovali množstvím zbytečně drahých umělých, papírových, voskových květin. Co tím vyjadřují?

Je snad naše víra jen „papírová“, umělá? **Hrob je pro lidi znamením konce života, smrti. Věřící křesťan však na hrob jako místo „konce života“ pokládá živé květy jako projev své víry, jako „protest“ proti názoru, že tady je konec života.**

Stejným znamením a vyznáním víry jsou rozsvěcované svíce.

Znamenají: věřím v život věčný. Mihotající se svíce na venkovském hřbitůvku v dušičkový podvečer nejsou jen krásnou poezií (u toho zůstává jeden článek v KT), ale znamením života, světla života.

Svíce je ostatně o Velikonocích znamením zmrtvýchvstalého Krista, stejně jako svíce při mši sv. jsou znamením přítomnosti Krista zmrtvýchvstalého.

U našich hrobů stojí kříže. Jistě, připomínají kalvářskou oběť, kterou Kristus podal Otci za naše vykoupení, za spásu člověka. Bohužel méně v nich prozařuje i zmrtvýchvstání, kterého mají být kříže u hrobu na hřbitově znamením. Měly by tam být kříže bez Kristova korpusu, s přehozeným plátnem zmrtvýchvstalého – znamením zmrtvýchvstání. Hrob křesťana má mluvit o zmrtvýchvstání. Z této víry pak vychází také modlitba, kterou pokládáme na hrob jako nejkrásnější kytičku.

Kardinál Miloslav Vlk

***Odpočinutí věčné dej zemřelým Pane, a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočinou v pokoji.
Amen.***

SVATÝ FRANTIŠEK SALESKÝ (400. LET OD SMRTI)

Mírnost jako vnitřní vyrovnanost a trpělivost

To je téma, o kterém ženevský biskup široce pojednává a kde září jeho kvality jako hlubokého znalce lidské duše a pedagoga. Mluví o nich v „Úvodu do zbožného života“, v „Dopisech“ a v „Duchovních pojednáních“. Je to znamení, že argumenty ho fascinovaly a považoval je za důležité pro každého jednotlivce. Jeho osobnost byla jimi tak zcela proniknuta, že „každé gesto vyzařovalo mírnost“, a to co doporučoval druhým, prožíval sám až heroicky. Odsud pochází jednoduchý a slavnostní tón doporučení, vždy spojený až s dojetím. **Řeč vyzařuje průzračnost, bohatství psychologických poznámek, ne všeobecných, ale odpovídajících na zvláštní případ.** Jako je možné syntetickou prací udělat určitý náčrt – data, definice, přecházel František ihned k praktickým aplikacím se širokým a rozsáhlým pohledem na problémy, že i dnes to vyvolává údiv. Závěr bude hymnus chval na prozřetelnostního Boha Otce, dárce pokoje milovníkům pokoje. **Když pojednává o mírnosti k nám samotným, používá František pokojná a trpělivá slova.** Jedná se o doplňující ctnosti. Abychom byli skutečně veselí, tím se chápe klid duše oproštěné od starosti, nudy nebo výčitek. **Neodmyslitelná je trpělivost. Je to ctnost, která snáší protivenství, bolesti a obtížné události.** Takové pojetí lze vidět v definici mírnosti k sobě samému. Je chápána jako způsob myšlení, bytí, klidného jednání, vlídnosti, odevzdanosti. Dále tyto výrazy nabírají v pojednání na významu a na hutnosti, slévají se do ozřejmění zvláštního aspektu vlídnosti v jednotlivých případech.

František se především stará o to, aby člověk byl umírněný ve svém nitru, ve svých vnitřních citech. Jedním z největších ďáblových podvodů je totiž to, že mnozí se spokojí jenom s vnějšími projevy a domnívají se, že jsou umírnění, zatímco takovými opravdu nejsou. Často je celý jejich projev mírnosti při nějakém ošklivém slově pryč a reagují prudkým a arogantním způsobem. František radí jak prohloubit vnitřní mírnost. Zvláštním přirovnáním je snoubenka v Písni písní, která má sladký nejen med – mírnost, ale i mléko na hrudi. **Toto nás poučuje, že mírnost musí kralovat v celém nitru.** Jedině ten, kdo má takového vnitřního ducha, bude moci toto praktikovat také navenek. K tomu je u každého mnoho příležitostí.

První cvičení mírnosti-vnitřní vyrovnanosti spočívá v tom, abychom se nikdy nezlobili ani sami na sebe ani na své nedokonalosti. Je proto nutné, aby se každý sám uměl přijmout takový, jaký je, se svými omezeními i dary. Neboť zlo všech zel, hlavně pro vnitřní vyrovnanost, je chtít to, co nejsme a nechít to, co jsme. František mluví o zvláštním povolání každého jednotlivce. Také napodobování nějakého modelu musí být přizpůsobeno na osobnost jednotlivce, protože chtít být takový nebo jiný je snaha marná a směšná. Toto je na každém poli, světském i náboženském. **Pro přijetí sama sebe, proto abychom získali vnitřní vyrovnanost, je podstatné uznat vlastní omezení a tolerovat vlastní nedokonalosti a nedostatky.** Neustále se cítit plní nedokonalosti je přímo překážkou pro vnitřní vyrovnanost. Tak nám světec vypracoval celou nauku.

Nedokonalosti jsou nevyhnutelné. Proto je třeba odevzdat se své nedokonalosti a snášet to, že jsme slabí. Vícekrát napsal Angelice Arnaudové, která se musela spokojit s tím, že nějakého vítězství dosáhla, naučit se snášet druhé, ale na prvním místě snášet sama sebe.

Dokončení na další straně

DOKONČENÍ

Jedné novicce, která mu s pláčem vyprávěla, že je plná nedostatků, František odpověděl, že se nemá divit tomu, že je nedokonalá, protože nemá mít jiné pojetí dokonalosti, dokud je na tomto světě. Nemá být z toho ani smutná, neboť na to není léku. **Tento stav nedokonalosti (pokud je nedobrovolný) nestaví člověka do protikladu s Bohem, který i když odmítá každý hřích, miluje nás i přes naše křehkosti.** Slabost a nemoc se určitě matce dítěte nelíbí, ale nepřestává ho milovat ani tehdy, když se dopustí nějakého přestupku, **Aby podpořil tuto myšlenku, cituje podobenství O marnotratném synu a o ztracené ovci.** Jedné paní, která se ho ptala, proč nebyla ihned osvobozena od nedokonalosti, František odpověděl, že Bůh neočišťuje rychlým způsobem. Bůh ji chtěl pozvednout s její slabostí, přivést k tomu, aby byla pokorná a trpělivá a umožnit jí pochopit, že bez Něho by se stala obětí ještě horších neštěstí.

V Boží logice je dívat se s větší láskou na své tvory, kteří jsou slabší. V tomto tvrzení je významný dopis, který František napsal 22. července roku 1603 slečně Soulfourové, jež ztratila odvalu kvůli neustálým útokům a pokleskům na poli vlídnosti. František ji naopak vybízel, aby děkovala Bohu za nedokonalosti, protože ony nám připomínají špatnosti minulosti a vzbuzují bázeň před opětovnými pády, ke kterým jdeme často vstříc kvůli přemíře jistoty. Kromě toho nás osvobozují od dychtivosti po nemožné dokonalosti. Velice často ztrácíme čas snažením se být dobrými anděly a zanedbáváme to, abychom byli dobrými lidmi. **Laskavým tónem definuje „drahé“ nedokonalosti, protože nás cvičí v trpělivosti v tom, abychom se nebrali příliš vážně.**

Vnitřní vyrovnanosti vedou duši k větší touze milovat Boha.

II. Vatikánský koncil 1962-1965

„Vraťme se ke koncilu, abychom vyšli ze sebe a překonali pokušení sebestřednost,“ vyzval papež při bohoslužbě, která 11. října v bazilice sv. Petra připomněla 60 let od zahájení Druhého vatikánského koncilu. Podle Františka tento sněm vedl ke „znovuobjevení církve jako Božího lidu a Kristova těla“. Výročí spojil s výzvou k jednotě, protože se podle něj objevuje pokušení rozkolu. Odolat tomuto pokušení znamená nepřizpůsobovat se momentální módě ani se neupínat k minulosti. „Církev, která miluje Ježíše, nemá čas na hádky, jedovatost a polemiky.“ Při bohoslužbě zazněly úryvky ze čtyř koncilních konstitucí – Lumen gentium, Gaudium et spes, Sacrosanctum Concilium a Dei verbum. Zástupci nekatolických církví provázeli koncil jako pozorovatelé a na pozvání papeže Františka přišli i na mši svatou k výročí sněmu.

Ta oficiálně zahájila církevní přípravy na Svatý rok 2025.

Od monologu k dialogu - jezuitský historik John O'Malley popsal změny takto:

- od příkazů k pozvání; od zákonů k ideálům; od hrozeb k přesvědčování
- od nátlaku ke svědomí; od monologu k dialogu; od vládnutí ke službě
- od uzavřenosti k integraci; od vertikálního přístupu k horizontálnímu
- od vyloučení k začlenění; od nepřátelství k přátelství,
- od statickosti k proměnlivosti; od pasivního přijímání k aktivnímu zapojení
- od nařizování k zásadám; od definovaného k otevřenému
- od změny chování k obrácení srdce; od diktátu zákona k diktátu svědomí
- od vnější konformity k radostné snaze o svatost.

RODINA: MANŽELSTVÍ, DRUHÁ ČÁST - KATECHEZE PAPEŽE FRANTIŠKA

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V našem cyklu katechezí o rodině se dnes přímo dotkneme krásy křesťanského manželství. To není pouhý obřad, který se koná v kostele, s květinovou výzdobou, šaty a fotkami... Křesťanské manželství je svátost, která se slaví v církvi a která také vytváří církev, neboť dává počátek novému rodinnému společenství.

Apoštol Pavel to shrnuje známým výrokem: „*Toto tajemství – říká o manželství - je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve*“ (Ef 5,32). Pavel inspirovaný Duchem svatým tvrdí, že láska mezi manžely je obrazem lásky mezi Kristem a církví. Nepředstavitelná důstojnost! Ve skutečnosti je však vepsána ve stvořitelském plánu Boha a bezpočet křesťanských manželů ji navzdory svým omezením a hříchům spolu s Kristovou milostí uskutečnili! **Svatý Pavel mluví o novém životě v Kristu a říká, že všichni křesťané jsou povoláni se mít rádi, jako nás miloval Kristus a „podřizovat se jedni druhým“** (Ef 5,21), **což znamená jedni druhým sloužit.** A v této souvislosti uvádí tuto analogii mezi manželským párem a vztahem Krista a církve. Je zřejmé, že tato analogie je nedokonalá, ale je třeba chápat její duchovní smysl, který je vznešený a revoluční a zároveň jednoduchý a dosažitelný každému muži a každé ženě, kteří se svěřují Boží milosti. **Manžel – říká Pavel – má mít svou ženu rád „jako vlastní tělo“** (Ef 5,28); **milovat ji jako Kristus „miloval církev a vydal sám sebe za ni“** (Ef 5,25). A vy, zde přítomní manželé, rozumíte tomu? Milovat vlastní manželku jako Kristus miluje církev – to je míněno vážně, nikoli žertem! **Účinek této radikální oddanosti požadované po muži láskou a důstojností ženy podle příkladu Krista, musel být v samotné křesťanské komunitě mimořádný. Svátost manželství je obrovský úkon víry a lásky: dosvědčuje odvahu víry v krásu stvořitelského úkonu Boha a život oné lásky, která pobádá jít stále dál, za sebe i za rodinu samu.** Křesťanské povolání mít rád bezvýhradně a bezmezně je spolu s Kristovou milostí základem svobodného souhlasu, kterým je manželství vytvářeno. **Církev sama je plně zapojena do dějin každého křesťanského manželství: roste jeho úspěchy a strádá jeho nezdary. Musíme se však vážně ptát: přijímáme my sami jakožto věřící a také jako pastýři až do nejzazších důsledků tento nerozlučitelný svazek dějin Krista a církve s dějinami manželství a lidské rodiny?**

Jsme ochotni tuto odpovědnost na sebe seriózně brát? Znamená to, že každé manželství jde cestou lásky, kterou Kristus chová k církvi. A to je velkolepé!

V hloubi tohoto stvořitelského mystéria, poznaného a obnoveného ve svojí ryzosti, se otevírá druhý velký horizont, který charakterizuje svátost manželství. Rozhodnutí „vzít se v Pánu“, toto rozhodnutí, zahrnuje misionářskou dimenzi, což znamená ochotu srdce zprostředkovávat Boží požehnání a Pánovu milost všem.

Křesťanští manželé mají totiž jakožto manželé účast na poslání církve. K tomu je zapotřebí odvahy! Proto, když zdravím na generálních audiencích novomanžele, říkám jim, že jsou odvážní. Milovat jako Kristus miluje církev - to vyžaduje odvahu!

Slavení této svátosti nemůže ponechávat stranou tuto spoluzodpovědnost rodinného života za obrovské církevní, misijní poslání lásky.

Dokončení na další straně

DOKONČENÍ

Život církve se pokaždé obohacuje krásou svatební smlouvy, stejně jako se ochuzuje pokaždé, když je zohyzděna. Aby církev mohla nabízet všem dary víry, lásky a naděje, potřebuje také, aby manželé odvážně prokazovali věrnost svojí svátostné milosti! Boží lid potřebuje jejich každodenní putování ve víře, lásce a naději spolu se všemi radostmi a námahami, které s sebou v manželství a rodině toto putování nese.

Směr cesty je tak vyznačen navždy. Je to trasa lásky, totiž mít rád jako miluje Bůh, navždy. Kristus nepřestává pečovat o církev, stále ji miluje a chrání a neustále odstraňuje z její lidské tváře skvrny a vrásky všeho druhu. **Dojemná a překrásná je tato zář Boží síly a něhy, která se předává od manželství k manželství, od rodiny k rodině! Svátý Pavel má pravdu: toto je skutečně „veliké tajemství“!** Muži a ženy dostatečně odvážní, aby nesli tento poklad v „hliněných nádobách“ svého lidství, jsou bytostným zdrojem pro církev a pro celý svět. Bůh jim za to natisíckrát žehnej!

ŽIVOT KŘESŤANA MÁ ROZMĚR ADVENTU

Poslední listopadovou neděli vstoupíme společně do nového liturgického roku. Potemní obvyklé slavnostní kulisy našich chrámů. Květinová výzdoba bude nahrazena prostým věncem z chvojí ozdobeným čtyřmi svícemi a kněžská roucha změní svou barvu ve vážnější fialovou. Stále čekáme na Pánův příchod, musíme tedy být připraveni. **Život křesťana má ve všech svých okamžicích rozměr adventu.** Vyjadřuje jednu velkou touhu po naplnění lidských tužeb, nalezení sebe sama, touhu po blízkosti, po štěstí a po lásce. Zkrátka po živém Bohu. **Adventní věnec tohle všechno vyjadřuje:** kruh svou dokonalostí odkazuje k Bohu, protože podobně jako On je bez začátku a bez konce. Voňavé chvojí odkazuje ke stvoření, každá z jeho jednotlivých větévek je zcela originální: nikdy tu nebyla a nikdy už tu nebude, protože dobrotivý Bůh se nikdy neopakuje. To je znamením naděje, že i nás dovede k sobě po jisté cestě, avšak zcela originálním způsobem. **Adventní věnec nám však rovněž připomíná, že Bůh vstupuje do světa a potažmo i do našeho srdce jako světlo.** V rostoucím jasu přibývajících svící můžeme vytušit plamen velikonočního paškálu, který rozráží temnotu a jehož nikdy neubývá. Stejně tak i naši vlastní křestní svíce, vlastně náš život, jež má pečovat o křehký plamínek svíce, aby rostl a sílil. Svíce rozmístěné do čtverce (ten totiž v symbolice odkazuje ke světu) upomínají k věčné Pravdě: Slovo se stalo Tělem, aby přebývalo mezi námi. **Bůh se v Kristu stal člověkem. Stal se nám nesmírně blízkým,** skutečně jedním z nás. Aby se i člověk stal člověkem... **Touha po Bohu se v tomto světě má projevat zcela konkrétním způsobem, na prvním místě láskou k bližnímu. To je nejučinnější forma hlásání Kristova evangelia.** Láska se projevuje především v detailu, i v té nejmenší drobnosti. **Dejme si tedy pozor, aby naše srdce nebyla zatížena jen příliš pozemskými starostmi, nestřídmostí či opilstvím, pak bychom si totiž nevšimli toho, co je nezbytné vidět, jak moc potřebujeme světlo, kterého neubývá, které naopak roste a sílí!** Jen díky němu si totiž všimneme, čeho je zapotřebí.

Bdění a modlitba patří k našemu ustavičnému adventu: obojí totiž mobilizuje naši vnitřní energii, abychom si všimli, co svět kolem nás opravdu potřebuje. Abychom kolem světa a života prostě jen neprošli... Advent se mě dotýká, protože i Kristus se mě dotýká. Doslova. Ach Bože, kéž se ve mně rozhoří touha po Tobě!

vybral o. Josef

VYTRVALÁ PŘÍMLUVNÁ MODLITBA PROMĚŇUJE NAŠE SRDCE

V krizových životních situacích většina lidí vysloví: „Pane Bože, pomoz, udělej s tím něco, zachraň nás (toho a toho!) nebo něco podobného. Dokonce i ti, kteří se běžně nemodlí nebo se dokonce považují za nevěřící. Když jsme vyčerpali svoje možnosti, na Boha si vzpomeneme. Za pokus nic nedáš. Co kdyby na tom něco bylo a Bůh pomohl? Něco jiného je vytrvalá modlitba, ke které nás povzbuzuje Ježíš svým podobenstvím. Modlitba, ve které neochabujeme, i když Boží odpověď hned nepřichází. Podobenství o vdově a soudci neukazuje Boha jako někoho, koho je nutné dostatečně dlouho otravovat, aby nám nakonec vyhověl. Pointa podobenství je založena na protikladu. Když se i nespravedlivý soudce nakonec vdovy zastal, čím spíš se dobrý Bůh ujme těch, kdo k němu volají.

Proč nás ale nechává někdy na vyslyšení modliteb čekat? K čemu potřebuje naši vytrvalost? Doba čekání a vytrvalé modlitby není důležitá pro Boha, ale pro nás. Má nás vnitřně proměnit a má v ní dozrávat náš vztah s Bohem.

Zaprvé Bůh nechce, abychom k němu přistupovali jako k automatu, ze kterého okamžitě vypadne, co jsme si navolili. Případně nevypadne a my si řekneme, že nefunguje a hledáme jiný. Bůh nás zve k osobnímu vztahu naplněnému důvěrou a láskou. Vytrvalost v modlitbě nám pomáhá uvědomit si, jak k Bohu přistupuji, jaký je můj vztah k němu. Věřím mu, že mu na mně záleží a má mě rád, i když neudělá hned to, co si přeji? Vytrvalá modlitba pročišťuje náš vztah s Bohem od povrchnosti, zjištěnosti... Je to projev naší důvěry k Bohu a zároveň tuto důvěru prohlubuje a pomáhá jí zrát. Jaká je moje víra, o které je řeč v závěru podobenství?

Druhý důvod se týká toho, za co prosíme. Právě proto, že je Bůh dobrý a záleží mu na nás, nám nedá hned všechno, o co ho prosíme. Pokud se za něco modlíme delší dobu, můžeme postupně zjistit, že to vlastně není až tak dobré, jak jsme si zpočátku mysleli. Mohu si uvědomit, že za mou prosbou jsou hlubší touhy v mém nitru, které ale potřebují naplnění něčím hlubším, než za co jsem prosil. Pročistit se mají i moje motivy, se kterými se modlím. Když něco vyprošuji druhým lidem, záleží mi opravdu na nich? Není důvodem to, že myslím na sebe, abych to měl lehčí, nemusel jim tolik pomáhat apod.? Vytrvalost v modlitbě za druhé dává růst našemu soucitu a lásce k nim.

***Vytrvalá přímluvná modlitba proměňuje naše srdce, náš vztah k Bohu i k bližním.
Dává růst naší víře, naději a lásce.***

Vánoční hvězda

SBÍRKA ŠANCE OLOMOUC

Koupí Vánoční hvězdy
přispějete na nejmladší
onkologické pacienty.

Cena 120Kč

Vánoční hvězdu si můžete koupit i u nás ve
Fryštáku 4.12.2022 vždy po mši svaté (v 9 a 11h).

Květinu je možné zakoupit pouze po předchozím
objednání. Zapisujte se na arch v předsíni
kostela nejpozději do 27.11.2022

Vánoční hvězdy nejsou pro nás jen symbolem Vánoc

Při pohledu na vánoční hvězdu se všem vybavují momenty svátků. Nám připomínají prosincovou zimu prolínající se lidským teplem a humanitou. V každé vánoční hvězdě je radost, naděje a spokojenost. Naučili jsme se v životě velmi dobře věřit, ale naučili jsme se společně dát naději i druhým. Šance Olomouc o.p.s.

- 1.11. Slavnost Všech svatých
 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – Dušičky
 6.11. 32. neděle v mezidobí
 9.11. Posvěcení Lateránské baziliky
 10.11. Památka svatého Lva Velikého
 12.11. Památka svatého Josafata
 13.11. 33. neděle v mezidobí
 17.11. Památka svaté Alžběty Uherské
 20.11. Slavnost Ježíše Krista Krále
 22.11. Památka svaté Cecílie
 27.11. 1. neděle adventní
 30.11. Svátek svatého Ondřeje

MISIJNÍ KOLÁČ

V neděli 23. 10. 2022 proběhla v naší farnosti v rámci Světového dne misii sbírka nazvaná Misijní koláč.

Už v sobotu odpoledne se prostory fary zaplnily různými pochoutkami vyrobenými ochotnými farníky. Celkem bylo na výběr 30 druhů, ty následně tým dobrovolnic rozdělil a zabalil do úhledných balíčků.

Po sobotní a obou nedělních bohoslužbách měli návštěvníci mše možnost si balíčky odnést za dobrovolný dar domů.

Během víkendu se díky práci kuchtíček a kuchtíků, týmu dobrovolnic u prodeje a balení a štědrých příspěvků farníků podařilo vybrat včetně kostelní sbírky celkem 24. 300,- Kč. Za vaše dary a odvedenou práci upřímně Pán Bůh zaplať.

Sbírka na misie je vyjádřením solidarity všech katolických křesťanů za sebe navzájem, protože probíhá ve všech farnostech a diecézích po celém světě (i v nejchudších zemích) a vybrané prostředky následně slouží k podpoře v místech, kde je církev dosud mladá nebo chudá. V našem případě bude výtěžek sbírky poslán na Salesiánskou misii v Bulharsku.

Motto letošní Misijní neděle zní: “Budete mými svědky” (Sk1,8)

MILOSRDENSTVÍ

Boží lásku – milosrdenství – nám nejvíce přiblížil Ježíš Kristus, a to svými slovy, činy i celou svou osobou. Odpovězte na následující otázky.

Kdo na cestě z Jeruzaléma do Jericha pomohl přepadenému a zbitému člověku?

***Lk 10, 30-37**

Které podobenství říká, že v nebi bude větší radost z jednoho hříšníka, který se obrátí než ze sta spravedlivých?

***Lk 15, 3 -7**

Které podobenství Ježíš vyprávěl, když chtěl říci, že Bůh se hledáním nikdy neunaví?

***Lk 15, 8-10**

Které podobenství Ježíš vyprávěl, když chtěl říci, že Bůh je milosrdný otec, který stále čeká na návrat svého dítěte?

***Lk 15, 11-32**

Který celník vylezl kvůli Ježíšovi na strom a pak byl Ježíš jeho hostem?

***Lk 19, 1-10**

Jak se jmenoval celník, kterého Ježíš povolal, aby se stal apoštolem?

***Mt 9, 9-13**

Jaké podobenství vyprávěl Ježíš lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou lepší než ostatní?

***Lk 18, 9-14**

Kdo volal Ježíše u brány Jericha: Synu Davidův, smiluj se nade mnou?

***Mk 10, 46-52**

Kdo byl člověk, kterého Ježíš neodsoudil a zachránil ho před ukamenováním?

***Jan 8, 1-11**

Kdo byl člověk, kterému Ježíš na kříži řekl, že ještě ten den s ním bude v ráji?

***Lk 23, 32-43**

Nápověda:

Cizoložná žena, kající zločinec, Matouš, milosrdný Samaritán, o farizeovi a celníkovi, o marnotratném synu, o ztracené minci, o ztracené ovci, slepý Bartimaios, Zacheus.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5 .11. 2022 V NÁKLADU 200 KS.